

современном мире. Это делает опыт египтян важным и актуальным для изучения и анализа.

Список использованной литературы

1. Вениосов А. В. История государства и права зарубежных стран: в 2 ч., ч. 2. История государства и права Нового и Новейшего времени: Учеб. пособие [Текст] / А. В. Вениосов, В. В. Сажина. – Минск, 2008. – 564 с.
2. Желудков А. В., Буланова А. Г. История государства и права зарубежных стран (конспект лекций) [Текст] / А. В. Желудков, А. Г. Буланова. – М.: «Издательство ПРИОР», 2001. – 176 с.
3. Никофорова Н.А. История государства и права зарубежных стран: Учеб. пособие [Текст] / Н. А. Никифорова. – М.: Окей-книга, 2007. –160 с.
4. Томсинов В. А. Государство и право Древнего Египта. [Текст] / В. А. Томсинов. – М.: ИКД «Зерцало-М», 2011. – 469 с.

Д. А. Чернохатній

аспірант

Науковий керівник: д.ф.н., проф. В. П. Плавич

ОБ'ЄКТИ ІНСТИТУТУ ЛОБІЮВАННЯ: ТЕОРЕТИКО-ПРАВОВИЙ АСПЕКТ

Об'єкт лобістської діяльності виступає не менш важливою складовою інституту лобіювання аніж його суб'єкт. Забезпечення інтересів замовників лобіювання можливе саме шляхом впливу лобістів на державні органи чи органи місцевого самоврядування, які й виступають об'єктами лобіювання.

Етимологічно термін «об'єкт» походить від латинського слова «objectus» (предмет) та у сучасному розумінні означає предмет, явище, на які спрямована якась діяльність [1, с. 803]. Таким чином, уявляється, що під терміном об'єкт лобіювання варто розуміти певний орган чи установу на яку лобіст здійснює вплив задля досягнення для його замовника (клієнта) певного результату.

Дослідники інституту лобіювання, на жаль, не мають єдиного розуміння поняття «об'єкт лобіювання». Так, на думку С. П. Сиротенка об'єктом лобіювання є елементи державно-політичної системи, якими є органи законодавчої та виконавчої влади різного рівня [2, с. 5].

В свою чергу, об'єктом лобіювання для В. Ф. Нестеровича є органи державної влади й органи місцевого самоврядування, а також їх посадові особи [3, с. 15].

Р. М. Мацкевич розуміє у якості об'єкту лобіювання органи державної влади України, законодавчої та виконавчої гілок, міст,

областей та Автономної Республіки Крим, органи місцевого самоврядування [4, с. 13].

На думку Т. Ю. Богині, об'єктом лобіювання є ті інститути, від яких залежить прийняття необхідного рішення. Виходячи з визначення поняття «лобізм», наведеного дослідницею, визначення об'єкт лобіювання набуде наступного вигляду – це суб'єкт владних повноважень на який здійснюється вплив групами інтересів з метою корегування або сприяння прийняттю ними владних рішень [5, с. 548].

В. О. Дягілев надає наступне визначення досліджуваному поняттю: конкретний орган державної влади, місцевого самоврядування, їх посадових осіб, щодо яких (якої) суб'єкти лобістської діяльності вчиняють лобістські дії з метою вплинути на діяльність зазначеного владного органу чи посадової особи таким чином, щоб останній прийняв рішення на користь лобістів або їх клієнтів [6, с. 32].

В свою чергу, у останньому на часі законопроекті «Про лобіювання» в якості визначення об'єкта лобіювання розробники пропонують нормотворчу діяльність Верховної Ради України.

Очевидним є звуження кола об'єктів лобіювання виключно до Верховної Ради України. Крім того, зміщення акценту у визначенні із органу на його діяльність є вельми новим для теорії лобіювання та зумовлює необхідність його подальшого аналізу [7].

Таким чином, в якості узагальнюючого поняття об'єкта лобіювання зазначимо виступають державні органи та органи місцевого самоврядування, їх посадові чи службову особу, щодо яких (якої) на яких лобістом здійснюється вплив з використанням правових методів і форм, маючи за мету представництво інтересів свого клієнта (замовника).

Список використаної літератури

1. Великий тлумачний словник сучасної української мови [Текст] / укл. і гол. ред. В.Т. Бусел. – К.; Ірпінь: ВТФ «Перунов», 2009. – 1736 с.
2. Сиротенко С.П. Нормативно-правовое регулирование лоббизма (российский и зарубежный опыт) [Текст]: автореф. дис. ... канд. юрид. наук спец. 12.00.01 «Теория и история права и государства; история учений о праве и государстве» / С. П. Сиротенко. – СПб., 2011. – 24 с.
3. Нестерович В. Ф. Конституційно-правові аспекти лобіювання у правотворчому процесі України [Текст]: автореф. дис... канд. юрид. наук: 12.00.02 «Конституційне право; муніципальне право» / В. Ф. Нестерович. – К.: Київ. нац. ун-т внутр. справ, 2008. – 20 с.

4. Мацкевич Р.М. Політико-правові засади формування інституту лобізму в Україні [Текст]: автореф. дис... канд. політ. наук: 23.00.02 / Р. М. Мацкевич. – О.: Одес. нац. юрид. акад., 2008. – 17 с.
5. Богиня Т. Ю. Інститут лобізму: сутність, методи та функції [Текст] / Т. Ю. Богиня // Держава і право. Юридичні і політичні науки. – К.: Інститут держави і права ім.В.М.Корецького НАН України, 2013. – Вип. 60. – С. 546-553.
6. Дягілев О. В. Конституційно-правовий інститут лобізму: вітчизняний та зарубіжний досвід [Текст]: монографія / О. В. Дягілев. – Х.: Майдан, 2011. – 251 с.
7. Про лобіювання: Проект Закону України від 17.07.2016 [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://regert.net/uploads/social/289/message-65875816.docx>. – Назва з екрана.

М. С. Шевченко

студ. I курсу

спеціальність «Правознавство»

Науковий керівник: к.ю.н., доц. І. В. Борщевський

ДЕМОКРАТІЯ ЯК ОСНОВНИЙ ІНСТРУМЕНТ ПОВУДОВИ ГРОМАДЯНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА

Метою цієї статті є глибоке дослідження і аналіз взаємозалежності розвитку демократії та громадянського суспільства, виявлення певних закономірностей та прогнозування подальших тенденцій розвитку. Серед основних задач можна виділити визначення умов побудови громадянського суспільства і демократичної держави, як супутніх категорій; виявлення заходів для підвищення рівня суспільного та державного життя країни; співвідношення понять «громадянське суспільство», «демократія» і «правова держава». Ця тема є актуальною тому що в Україні сьогодні, як і в багатьох інших державах світу, особистість не користується усіма своїми правами та свободами, які гарантує держава та її основний закон, а громадянське суспільство, в свою чергу є тією ступінню цивілізованості, до якої слід прагнути. І лише в сукупності із демократичним режимом вони можуть посприяти формуванню і затвердженню ідеальної моделі держави – правової держави. Дана тема активно розглядається представниками різних наукових напрямків: філософами, юристами, політологами, соціологами. Серед яких: М.Уолцер та І. Шапіро, А.Уайтхед, Дж.Пірс, А.Фергюсон; Н. Михальченко, Ф. Рудич, А. Пахарев (українські дослідники).

У зв'язку з тим, що термін «громадянське суспільство» не є чітко визначеним, я пропоную розглядати його в цій статті відштовху-